

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5419

гр. София, 21.07.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в закрито заседание на 21.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

като разгледа дело номер **3330** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 2в, ал.1, т.1 от ЗОДОВ.

Административен съд София-град е отправил преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз съгласно чл.267, първи параграф, буква „а” от Договора за функционирането на Европейския съюз. По запитването е образувано дело № С-289/2021г. на Съда на ЕС, по което писмената фаза не е приключила.

Националният съд счита, че е необходимо да изложи допълнителни мотиви относно поставените в запитването въпроси, които да се изпратят на СЕС по образуваното дело, както следва:

От посочените в преюдициалното запитване факти става ясно, че в периода 2014г. – 2019г. в България е действала Методика за дялово разпределение на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, в т. 6.1.1. от която е съществувала формула за определяне на количеството топлинна енергия Q_u , kWh, отдадена от сградната инсталация. Тази формула е противоречала на чл. 9 и 10 от Директива 2012/27/ЕС, тъй като не е съобразявала действителното потребление на топлинна енергия. Независимо от изменението на методиката през 2019г., същата е продължила да се прилага за периода на действието ѝ спрямо всички абонати на дружествата – доставчици на топлинна енергия. Единствената възможност на тези абонати да се защитят срещу действието ѝ е всеки от тях поотделно да сезира съда с иск за обезщетение за вреди от тази разпоредба. Липсва друго правно средство за защита, чрез което напълно да се отмени действието на методиката в периода 2014г. – 2019г. спрямо всички. Именно това поражда съмнения у националния съд, че правата на абонатите са ефективно защитени пред съд, след като дори и да го сезират с иск за обезщетение, той няма да отмени действието на методиката в посочения период, а само ще уреди последиците от прилагането ѝ спрямо конкретния ищец. Това поставя съмнение и относно спазването на основните принципи на правото на Съюза на равно третиране, правна

сигурност и на защита на оправданите правни очаквания. Освен това съгласно чл. 204, ал.3 от АПК когато вредите са причинени от оттеглен административен акт, незаконосъобразността на акта се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Това означава, че упражняването на правото на иск е под условие актът да бъде оттеглен, а не изменен, както е в случая, т.е. при изменение на акта не може да се предяви даже иск за обезщетение. Дори да се приеме, че е налице идентичност на понятията оттегляне и изменение на акта, ако искът за обезщетение не е съединен с първоначалното оспорване на акта, както е в случая, при предявяването му след това съдът трябва отново да изследва законосъобразността на акта. Това не би се налагало, ако производството по този въпрос бе приключило с влязло в сила решение за отмяна, вместо с обезсилване на въззивното решение поради изменение на акта. Съдът намира, че възможността за позоваване на нарушение на правото по чл. 47 от Хартата не следва да се отрича и в рамките на спор относно допустимостта на съдебния процес, тъй като изключването на тази възможност би представлявало ограничение на приложното поле, обхвата на действие на съюзното право (в това число на установените и признати от него в Хартата основни права), което не произтича пряко нито от конкретни негови първични или вторични разпоредби, нито от юриспруденцията на СЕС.

С оглед изложеното националният съд намира, че поставените в запитването въпроси са от компетентността на Съда на ЕС.

Определението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: